בבית־הכנסת ודם במיקווה הפכו את שכונת מאה־שערים לשכונות

שערורית

ההולל יצחק טיקוצ׳ינסקי, בן מנהל ישיבה, ש־נהג במכונית שהסיעה את הנערות.

הסוחר מנשה אייכלר, איש לח״י לשעבר, שנחלץ לעזרת ה־צעירים עם מקל, ולכן כמעט ושרפו אותו.

המפגיש יחזקאל הרשקוף, בעל חברת טנדרים להובלה, שבביתו יכלו הצעירים לפגוש את הבנות.

קורבן הנקמה החבוש בראשו, הוא צבי שפיצר בן ה־17, אחד מהצעירים שבילו עם הנערות הדתיות בירושלים.

הרב מיכ׳לה, שברחוב יהודה הלוי.

„הבנות שבאו מירושלים גרו יחד אתנו באותו חדר,״ סיפר אחד מהחבורה. „אנחנו כולנו ישנו במשותף. באחד הימים, אני זוכר שזה היה ביום שלישי, הלכנו יחד עם הבנות להתרחץ בים. כשחזרנו, פגש אותנו השמש של הרב, שהיה הראשון ש־הבחין שאנחנו עם הבנות. הוא צעק נורא, גירש אותנו מן המקום, והלך לספר לרב. גם הרב אמר שאין לנו יותר מה לחפש פה. „חזרנו לירושלים ושם התברר שלאנשי השכונה נודע הכל.״

★ ★ ★

ב מאה־שערים יש דין ויש דיין. אחרי כמה ימים קראו לאברכים הסו־טים להופיע בפני בית־הדין החרדי. רבי אברהם מרדכי ברייטשטיין, מזכיר בית־הדין הרבני, שאל את יצחק טיקוצ׳ינסקי אם הוא מכיר את פייגה־רוזה. יצחק ענה לו: „לא מכיר לא יודע!״ אך לתדהמת כולם הייתה זו דווקא פייגה־רוזה, שאמרה לבית־הדין: „מה איכפת לכם? אני מאוהבת ביצחק ורו־צה לצאת אתו. זה לא ענין שלכם.״

יחזקאל הרשקוף, שנקרא ליתן את הדין, על שהפגיש בביתו את האברכים והבנות, ענה לזקן הדיינים, הרב פנחס אפשטיין (86): „אתה לא יותר טוב ממני. אתה נשוי כבר בפעם השביעית.״

בית־הדין נוכח שאין עם מי לדבר. לכן הוחלט להתקיף אותם מכיוון שני. זקני השכונה הפיצו כרוזים בו הוזהרו הורים לשמור הייטב על בנותיהם. „שלא יבוא ח״ו [illegible] מגע עם סמאים אלה.״

[illegible] אבל אז פרצה שערוריה חדשה, ועניינה: [illegible]שה בסדום.

[illegible]חול־המועד של חג הסוכות החלטנו, [illegible]ה בחורים, שנצא לטיול במכונית שכו־[illegible]סדום והסביבה,״ סיפר אחד מהחבורה [illegible] העולם הזה. „ברגע האחרון ממש [illegible]לינו בחורה, בת לאחת המשפחות [illegible]ת בשכונה, ואמרה לנו שהיא רוצה [illegible] אלינו לטיול.• היא גם סיפרה לנו [illegible] רבה עם הוריה שלא רצו לתת לה [illegible]טיול של פועלי־אגודת־ישראל, ו־[illegible]ה מהם סטירה.

[illegible]בחורה נאסר לפרסום. היא עדיין

„נסענו לסדום והתרחצנו בעין־גדי. הבת לא התרחצה כי לא הרגישה טוב. הלכנו להתרחץ גם בנווה־זוהר, ובערב חזרנו ל־ירושלים, וישנו כולנו בגן־ציבורי.

„בבוקר קמנו להתייעץ מה יהיה עם הבת. טיקוצ׳נסקי אמר לה: ,אם את רוצה בהייתה — נדבר עם ההורים שלך, ואם את רוצה להמשיך ככה — אני מוכן לתג־טרף אליך ולבלות׳. הבחורה סירבה לחזור הביתה. ,אם לא תרצו אותי — אני אסע לאילת, אפגוש איזה ביסניק, ואחיה אתו׳.״

כששמעו הבחורים כך, הבינו שזה רצי־נו. הצעירים, עליהם נאמר בכרוזים שהם „מדיחים בנות ישראל לחטא ולכל דבר רע״ לקחו את הביטניקית ממאה־שערים לטלפון ציבורי, והיא טילפנה הביתה.

„בבית עכשיו תשעה־באב בגלל המצב שגרמת לנו,״ זעקה האם. „אני לא רוצה להכיר אתכם ולא רוצה לבוא,״ ענתה הבת.

„אני כבר מתה!״ הודיעה האם. „אני אמות לפניך,״ ענתה ביתה, והוסיפה למשנה תו־קף: „אני באילת, באכסניית הנוער!״

האם כמעט התעלפה ומיהרה להבטיח: „הכל יבוא על מקומו בשלום.״

אבל היא טעתה.

★ ★ ★

אנשי השכונה חיפשו את טיקוצ׳ינסקי להעניש, והוא ברח מירושלים, ל־שבועיים, וכשחזר, פתח את פיו:

„האמת היא, שהבת הזאת יצאה עם בחו־רים כבר לפני שנה וחצי. היא בעצמה סיפרה לי שהיא כבר לא בתולה ושהיה לה עסק עם כמה בנים. בית־הדין החרדי נחרד מהמעשה, כי הבת לומדת בבית־ספר בנות ירושלים, מרשת החינוך הפנימית של נטורי קרתא. גם פייגה־רוזה, שנסעה אתנו לנתניה, לומדת שמה. מהכיתה הגבוהה גרשו 18 בנות בגלל שהיו להן איתנו קשרים.״

תגובת האברכים, כרוז נגדי, כפי שספרו: „כתבנו שברייטשטיין היה מדריך בבית־התומים דיסקין, וזרקו אותו משם בגלל שהוא התעסק עם ילדים קטנים, ואיך בית־הדין הרבני לא מתבייש להחזיק אדם כזה שיפסוק בעניינים שלנו.״

זה כבר היה יותר מדי. השמצות כאלה כבר עברו כל גבול.

ואז התחילו המכות.

ספרו הצעירים: „לפני שבוע הלכו יצחק טיקוצ׳ינסקי וחברו קלמן דרוק, להתפלל בשטיבלעך של מאה־שערים. בזמן התפילה הצביעו עליהם כמה אנשים ואמרו: ,הנה הם, הנה הם.׳ טיקוצ׳ינסקי התרגז וענה להם בחוצפה, ואז הם התחילו להרביץ לו, בתוך בית־הכנסת.

„דרוק החבר שלו עזב את בית־הכנסת, ורץ אל מנשה אייכלר, יושב ראש חברה־קדישא כבוד המת, וביש לו חנות לרהיטים במאה־שערים. טיקוצ׳ינסקי עבד אצלו והם ממש כמו אבא ובן. אייכלר, שהיה חבר ותיק בלח״י, כעס על שמרביצים ליצחק, מיהר לבית־הכנסת, לקח מקל של שולחן והתחיל להרביץ על ימין ועל שמאל. תוך כדי המכות הוא פגע ביוסף גודסטיין (46) בראשו. בצורה זו הצליח להציל את יצחק.״

★ ★ ★

המשך של המלחמה היה ביום ה־[illegible] שישי האחרון. סיפר צבי שפיצר:

„הלכתי למקוה ישראל זופניק, בשעה שלוש אחרי הצהריים, והתחלתי להתרחץ. אחרי כמה רגעים באו למקום קבוצה של שמונה אנשים עם מקלות, אחד מהם הצביע עלי שאני מתוך החברה. אחד בשם דוידו־ביץ, שהוא ממש רוצח, הוציא עלי מקל והתחיל להרביץ לי בראש. בסוף לקחו אותי פצוע למגן־דוד.״

★ ★ ★

אך גם הדם שנשפך לא החריד את השכונה החרדית. העניין הוא הרבה יותר מדי עקרוני מכדי שימצאו דרך פשרה. „כבימי פילגש בגבעה נתקבץ כולנו להגן על כבוד ה׳ ותורתו״ מאיימים זקני־העדה ומזהירים: „שובו בנים שובבים! שובו מדרככם הרעה!״

ואילו הצעירים טוענים: אנחנו לא שוב־בים. אנחנו שב״בים, שפרושו „שמח בחור בילדותך״.

ההשמצות

פורסמו על כל הקירות, באותיות ענקיות, הכריזו „נבלה נעשתה בעיר" כינו את האברכים: סמאים, חמומי־מוח, פריצים, רשעים ובריונים, צעירים מושחתים, גונדא סמאה. המוני תושבים מקומיים הצטופפו סביבם.

הודעות ירושלים

נודיעכם בזה כי כל החונים הערב אחר ליל יום קדושתו ותפארתו אשר קדו בה פרצים ובראשם מנהיגם הידוע לשבחה זה שנים רבות וחיצים לחללי קדושתה וטהרתה והתעללו בשצף קצף ובחימה שפוכה בכמית רצח ואכזריות בבתי כנסיות ועל עיברי דרך תמימים וישרים שניסו למנעם מחטא והוסיפו חטא על פשע בחושבם שעיי כך ימנעו את התוכחה. הננו מבריזים בזה בפי הרשעים והבריונים אל נא תחשבו שהשתיקתנו את קיר בחאתנו ועצמנו עיי מכות, עם ישראל חיים הוא מדור דור. לא נרתענו ולא ניתק בכיח החיים ובבתי סמים גבוהה נתקבץ טובי בחים אחד להגן על כבוד ה׳ ותורתו. ואל הטובים אשר קראנו: אשריכם שזכיתם על דברי תורתו חזרי ואבדני כי ה׳ עמכם ובזכות החיים ואל אחים צעירים הביטו ביה אני היראים סיבו בנים סיבבם סיבו סיבו בירכיכם הרעים, סיבו וחיו.

הועד להגנת הדת

קול קורא להצלה

[illegible] יחד ב׳ב כל החונים הערב אחר ליום י׳ד מרחשון תשכ״ז וגו׳תעם כתרדה ונראה עוברות ושבוריות מעוותות עד דכדוכו שחר ופשם אשר בחודים ואברכים בא׳ צפלא רחים מסתתים יסדותיה בנות שחר אר לחמא ולבר רבר רם ולשברון רבים פעולה המספחת כה איום ונורא עד שנמסכו לעוברא סמאה ם רבים מבני ובנות ישראל נם מהמשפחות נכבדות וגדולים חלכים הפילו רח ל

[illegible]

וכן הם מזהירים את ההורים להתעורר מיד לבקר בלהוד על בנתם ובמשפחתם עבא ובאו וזד לידי מבע עם נשמתם את אשר כבני החיים כמה וכבני ישראל והדבה אמתת בבר בחם למעבחת

הועד להגנת-הדת